

Het evangelie in tranen

“Jezus weende.”

Johannes 11:35

Ik dank de evangelist voor deze zin die zo kort is, maar tegelijkertijd zo vol betekenis en emotie. O, de kracht die er uit de tranen van Christus voortvloeit. Wanneer mijn hart overweldigd is, en mijn zonden tegen mij getuigen en ik voor de frons van de hoge en heilige Hemel vrees, kan ik op Jezus rekenen. Hij staat naast me; liefdevol, vol medelijden en mededogen en hij huilt met mij mee wanneer ik huil. O mijn ziel, vlucht toch niet van Hem weg, maar laat je naar Hem toegetrokken worden, want Hij ziet je smart en begrijpt de pijn. In Bethanië hilde Hij voor een geliefde; een verloren vriend. Op de Olijfberg hilde Hij voor de grote stad die Hij voor zich zag liggen, maar waarvan Hij wist dat die gedoemd was tot verwoesting. Zo buigt Hij zich over mij en raakt mijn verlaten, gebroken hart aan met Zijn onmeetbare genade. Hij ziet mij en Hij denkt met mij mee en Zijn hart gaat uit naar die wegwijnende massa's mensen. O mijn ziel, loof Hem toch en prijs Zijn grote tederheid.

Denk ook eens aan de bron en de oorsprong van Zijn tranen. Toen Hij naast mij bij het graf stond, rouwde Hij om mijn verdriet. Hij zag mijn troosteloze verlies en de verweesdheid van mijn leven. Wanneer onze dierbaren uit ons leven worden weggerukt, sluit Hij zich niet af voor onze pijn. Daar, op die heuvel tegenover Jeruzalem, rouwde Hij om mijn zonden. En nog steeds raakt mijn pijn Zijn hart wanneer zoveel anderen een weg kiezen waarvan Hij weet dat die uiteindelijk tot de dood leidt. Hij kan het niet verdragen mij te verliezen.

En waar leiden die tranen van de Meester toe? Ze trokken de kracht niet uit Zijn ziel, ze ontmoedigden Hem niet, brachten Hem niet in een depressie. Integendeel, de tranen brachten nieuw leven voort. Eerst bij Lazarus en later brachten ze Hem tot de verzoenende dood aan het kruis. O, de gezegende tranen die Jezus plengt voor ons geluk. Laat me dus tot God bidden dat mijn eigen tranen zo mogen zijn als die van Jezus; niet die tranen die ik lafhartig bid in een verzegend zelfmedelijden, maar tranen die mij echt wassen en me dichter bij Christus brengen.

Naar een artikel van Alexander Smellie

